

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
UPRAVNO SODIŠČE RS, LJUBLJANA

24.7. 2019
Podpis pristojne
sodne osebe:

UPRAVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki Jure Likar kot predsednik ter mag. Damjan Gantar in dr. Boštjan Zalar kot člana,

ob sodelovanju pravosodne svétnice Tine Tratnik kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: VRHOVNO DRŽAVNO TOŽILSTVO REPUBLIKE SLOVENIJE, Trg OF 13, Ljubljana, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi zoper odločbo in sklep Informacijskega pooblaščenca št. 090-33/2018/3 z dne 9. 3. 2018,

na seji 24. julija 2019

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Zahteva za povrnitev stroškov postopka se zavrne.

OBRAZLOŽITEV

1. Tožeča stranka je kot prvostopenjski organ s svojim sklepom zavrgla predlog za obnovo postopka, ki ga je vložil V obrazložitvi sklepa navaja, da je prvostopenjski organ dne 23. 6. 2017 izdal odločbo, s katero je prosilcu dovolil delni dostop do informacij javnega značaja, in sicer do kazenskih ovadb zoper je naknadno omogočil vpogled v spis in njegovo fotokopiranje, dne 26. 9. 2017 pa mu je bila vročena tudi odločba.
2. (v nadaljevanju stranka z interesom) je podal predlog za obnovo postopka, kjer je navedel, da je bil iz javno dostopnih podatkov seznanjen, da je prvostopenjski organ v postopku odločanja o zahtevi za dostop do informacij javnega značaja ugodil zahtevi za posredovanje kazenskih ovadb, ki jih je vložil Nacionalni preiskovalni urad. Predlog za obnovo utemeljuje s tem, da mu ni bila dana možnost udeležbe v postopku, čeprav gre za osebo, ki bi morala biti udeležena v postopku kot stranka ali stranski udeleženec (9. točka 260. člena Zakona o splošnem upravnem postopku, v nadaljevanju ZUP). S posredovanjem kazenskih ovadb je prvostopenjski organ razkril občutljive osebne podatke, kot jih določa 19. točka 6. člena Zakona o varstvu osebnih podatkov, poleg tega pa je bilo z razkritjem poseženo tudi v ustavno pravna jamstva poštenega postopka. Prvostopenjski organ je stranko z interesom pozval, naj se izreče o tem, ali ima še pravni interes za odločanje o predlogu za obnovo postopka glede na to, da je bila odločba že izvršena, dokumenti pa že dostopni javnosti. Stranka je vztrajala pri predlogu. Nadalje prvostopenjski organ v obrazložitvi sklepa pojasnjuje, da je prosilec že pridobil svojo pravico, ker je prejel dokumente in je bila odločba v celoti izvršena. Stranka z interesom si z obnovo postopka ne more izboljšati svojega pravnega položaja, ker ni več mogoče vzpostaviti stanja pred izdajo odločbe. Odločba, izdana v obnovljenem postopku, ne bi mogla spremeniti dejstva in poseči v to, da so bili prosilcu dokumenti že posredovani, da se je z njimi seznanil in jih tudi javno objavil. Pri svojih stališčih se prvostopenjski organ sklicuje na stališče iz sodbe Vrhovnega sodišča RS X Ips 1416/2006 z dne 14. 2. 2007. Ker stranka z interesom nima pravnega interesa za obnovo postopka, je prvostopenjski organ predlog za obnovo postopka zavrgel.
3. Stranka z interesom se je zoper prvostopenjski sklep pritožila, drugostopenjski organ pa je pritožbi ugodil in izpodbijani sklep odpravil ter odločil, da se predlogu za obnovo postopka ugodi in sicer v obsegu, da se postopka kot stranski udeleženec udeleži tudi stranka z interesom ter da se v zvezi s tem ponovno izvedejo dokazi in ugotovijo vsa dejstva, ki so pomembna za zakonito in pravilno odločbo. V obrazložitvi svojega akta navaja, da je prvostopenjski organ stranki z

interesom vročil odločbo z dne 23. 6. 2017 s pojasnilom, da je ta že dokončna in pravno močna, zahtevani dokumenti pa posredovani prosilcu. Ni sporno, da je prvostopenjski organ z vročitvijo odločbe priznal status stranke v postopku stranki z interesom, kar pomeni, da ji je priznal pravni interes v skladu s 43. členom ZUP. Ker je stranka z interesom za odločbo izvedela prepozno, da bi uveljavljala pritožbo, je naslovila predlog za obnovo postopka. Nadalje drugostopenjski organ našteva, kateri pogoji morajo biti podani za obnovo postopka v skladu s prvim odstavkom 267. člena ZUP. Če kateri izmed navedenih procesnih pogojev ni izpolnjen, organ predlog zavrže. Iz prvostopenjskega sklepa izhaja, da se prvostopenjski organ do navedenih pogojev ni opredelil, ampak je kot razlog zavrženja navedel le, da si predlagatelj ne more izboljšati svojega pravnega položaja, ker ni več mogoče vzpostaviti stanja, ki je bilo pred izdajo odločbe. Ker se je predlagatelj skliceval na razlog iz 9. točke 260. člena ZUP, je moral verjetno izkazati, da ima zaradi varstva svojega pravnega položaja pravni interes za udeležbo v konkretnem upravnem postopku, ki je bil uveden na zahtevo prosilca. Če predlagatelj navedeno izpolni, organ nima podlage nadalje ugotavljati, kako bi udeležba predlagatelja vplivala na prejšnjo odločitev. V obravnavanem primeru ni sporno, da je predlagatelj izkazal lastnost stranskega udeleženca, torej osebe, ki ima pravni interes udeleževati se postopka, saj je odločanje prvostopenjskega organa nedvomno neposredno poseglo v pravice in pravne koristi predlagatelja. Zahtevane informacije se namreč nanašajo prav nanj oziroma na njegove osebne podatke. To, da je prvostopenjski organ predlagatelju priznal status stranskega udeleženca, izhaja tudi iz dejstva, da mu je na poziv vročil odločbo. Prvostopenjski organ pa nima zakonske podlage presojeti, ali bi z obnovo postopka lahko prosilec izboljšal svoj pravni položaj, zato navedena okoliščina ne more biti razlog za zavrženje predloga za obnovo postopka. Preizkus okoliščin, ali bi razlogi, navedeni v predlogu za obnovo postopka, pripeljali do drugačne odločbe, predstavlja šele naslednjo fazo oziroma drugi del presoje v skladu s tretjim odstavkom 267. člena ZUP, pri čemer ima določba dve izjemi, ki se nanašata na obnovitvena razloga iz 9. in 10. točke 260. člena. Tako organ ne more presojeti, koliko je neudeležba stranke v postopku lahko vplivala na pravilnost odločitve, saj ni mogoče vnaprej predvideti, kakšne učinke bi imelo sodelovanje oziroma pravilno zastopanje stranke na odločitev po obnovljenem postopku. Zakonodajalec je navedeni razlog opredelil kot absoluten obnovitveni razlog, kar pravilno izpostavlja tudi stranka z interesom. Čim organ ugotovi, da stranka v predlogu uveljavlja kot obnovitveni razlog svojo neudeležbo in pri tem še ugotovi, da je glede te zahteve upravičena, mora obnoviti postopek in ne more zavrniti predloga za obnovo postopka, čemur sledi tudi sodna praksa.

4. Drugostopenjski organ nadalje ugotavlja, da je predlog dovoljen, popoln in pravočasen, da ga je podala upravičena oseba in da je okoliščina, na katero se predlog opira, verjetno izkazana. Stranka z interesom ni bila udeležena v

postopku, ki je bil voden v zvezi z zahtevo prosilca Odločba pa se nanaša prav na strankine osebne podatke, pri čemer je tudi verjetno izkazala, da navedeno odločba vpliva na njegove pravice in pravne koristi. Predlog za obnovo postopka iz obnovitvenega razloga po 9. točki 260. člena ZUP deluje absolutno in ga ni mogoče zavrniti na podlagi tretjega odstavka 267. člena ZUP in je zato utemeljen in je bilo zato potrebno dovoliti obnovo postopka.

5. Tožeča stranka v tožbi navaja, da je izpodbijana odločba v nasprotju s sodbo Vrhovnega sodišča RS št. X Ips 1416/2006 z dne 14. 2. 2007. Prvostopenjski sklep se izrecno sklicuje na to sodbo in njene razloge za zavrženje predloga za obnovo ob ugotovitvi, da vlagatelj ne izkazuje pravnega interesa za obnovo postopka, ne glede na sicer izpolnjene formalne predpostavke za odobritev obnove postopka. Izpodbijana odločba se do tega ni opredelila in ni navedla nobenih razlogov, ki bi utemeljevali odstop od obstoječe sodbe Vrhovnega sodišča RS. Izpodbijana odločba pa je tudi v nasprotju z odločbo tožene stranke v drugi zadevi (številka 090-154/2015/2 z dne 23. 7. 2015). V praktično povsem identični zadevi z enako dejansko podlago je tožena stranka potrdila odločitev o zavrženju predloga za obnovo postopka, ker predlagatelj ne izkazuje pravnega interesa za obnovo. Obnovitveni razlogi iz 260. člena ZUP ne upoštevajo obstoja pravnega interesa kot nujne procesne predpostavke absolutne narave. Iz sodbe sodišča EU v zadevi C 201/14 z dne 1. 10. 2015 izhaja stališče, da je organ dolžan posameznike, na katere se nanašajo osebni podatki, obvestiti o prenosu teh podatkov in to zaradi izvrševanja pravice ugovora do njihove obdelave. Zgolj to je lahko tudi namen v postopkih po Zakonu o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ), da ima oseba, na katero se nanašajo osebni podatki, pravico udeleževati se postopka, če izkaže pravni interes. Ker pa si predlagatelj z obnovo postopka ne more izboljšati svojega pravnega položaja, za uporabo in vložitev predloga za obnovo postopka nima več pravnega interesa. Odločba, izdana v obnovljenem postopku, ne bi mogla spremeniti dejstva in poseči v to, da so bili prosilcu na podlagi ZDIJZ dokumenti že posredovani. Tudi če so izpolnjeni formalni pogoji za uvedbo postopka, se ta ne dovoli, če predlagatelj nima pravnega interesa za obnovo, to pa je tudi tedaj, ko si z odločanjem v obnovljenem postopku ne more izboljšati svojega pravnega položaja. Odločitev o ugoditvi predlogu za obnovo postopka in v izpodbijanem sklepu naložena ostala procesna dejanja bi bila sama sebi namen brez odločitve in zaključkov, ki bi lahko kakorkoli izboljšali pravni položaj vlagatelja predloga za obnovo postopka. Tožeča stranka predlaga, naj sodišče izpodbijano odločbo in sklep spremeni tako, da pritožbo zavrne in potrdi prvostopenjski sklep, podrejeno pa, naj odločbo in sklep odpravi in vrne zadevo toženi stranki v ponovno odločanje.
6. Tožena stranka v odgovoru na tožbo navaja, da je tožeča stranka odločala o zahtevi za dostop kazenskih ovadb zoper stranko z interesom, ki se nedvomno nanašajo na njene osebne podatke, za obdelavo katerih je morala imeti podlago v

zakonu. Po 44. členu ZUP mora organ ves čas postopka po uradni dolžnosti skrbeti za to, da so v postopku udeleženi vsi, na katerih pravice ali pravne koristi bi lahko vplivala odločba. Prvostopenjski organ je s tem, ko v postopek ni pozval predlagatelja, storil bistveno kršitev pravil upravnega postopka. Udeležba vseh strank z interesom v postopku je ena temeljnih pravic, s katero stranke varujejo svoje pravice, interese, poleg tega s svojimi dejanji pomagajo uradni osebi pri ugotavljanju dejstev, na katerih temelji odločba. Prvostopenjski organ pa nima zakonske podlage presojeti, ali bi si prosilec z obnovo postopka lahko izboljšal pravni položaj oziroma zatrjevati, da si ga ne more izboljšati, ker so bili dokumenti že posredovani. Preizkus okoliščin, ali bi razlogi pripeljali do drugačne odločitve, predstavljajo šele naslednjo fazo presoje v skladu s tretjim odstavkom 267. člena ZUP, pri čemer ima ta določba dve izjemi, ki se nanašata na obnovitvena razloga iz 9. in 10. točke 260. člena ZUP. Tako organ ne more presojeti, koliko je neudeležba stranke v postopku lahko vplivala na pravilnost odločitve, saj ni mogoče vnaprej predvideti, kakšne učinke bi imelo sodelovanje oziroma pravilno zastopanje stranke na odločitve po obnovljenem postopku. Zakonodajalec je navedeni razlog opredelil kot absoluten obnovitveni razlog. Pri ugotavljanju procesnih predpostavk za obnovo postopka ocena tožeče stranke, da predlagatelj ne more izboljšati svojega pravnega položaja, ni predmet presoje, zato tudi ne more biti razlog za zavrženje predloga za obnovo postopka. Pravica do udeležbe je torej absolutna pravica, ki je neodvisna od vprašanja, kaj lahko predlagatelj z njo doseže. Sicer pa je prosilec določene informacije res že objavil, vendar pa bi morebitna nova drugačna odločitev o tem lahko preprečila vse nadaljnje objave informacij, ki morda niso informacije javnega značaja. Tožena stranka predlaga, naj sodišče tožbo zavrne.

7. Sodišče je v postopek pritegnilo tudi stranko z interesom, ki v odgovoru na tožbo navaja, da je treba v postopkih po ZDIJZ dati možnost udeležbe tudi posameznikom, če se informacije nanašajo nanje (njihove osebne podatke). Zahtevane informacije pa so se nanašale prav na stranko z interesom. Navedbe tožeče stranke, češ da si stranka z interesom ne more izboljšati svojega pravnega položaja, ker ne more več vzpostaviti stanja pred odločbo, so neutemeljene. Drži sicer, da je bila odločba že izvršena in so bili dokumenti že posredovani prosilcu, vendar pa to ne vpliva na predlagateljev pravni interes za odločanje o predlogu za obnovo postopka. Treba je upoštevati, da so bili zahtevani dokumenti delno že uporabljeni ter objavljeni na spletu, s tem pa je prišlo in še prihaja do posegov v zasebnost predlagatelja. Gre za trajajoče posege v predlagateljeve pravice in pravne interese. Bistvenega pomena je to, da prvostopenjski organ v obnovljenem postopku ponovno odloči o zahtevi prosilca za posredovanje kazenskih ovadb in ponovno, tokrat ob upoštevanju predlagateljivih stališč in navedb, oceni izpolnjevanje pogojev po ZDIJZ. To je pomembno zaradi tega, da se prepreči nadaljnje posege v predlagateljevo zasebnost in nadaljnje objave posredovanih

dokumentov. Vsi dokumenti namreč še niso bili objavljeni. Vsakomur, ki mu pravo priznava obstoj njegovega pravno varovanega interesa, je treba omogočiti, da ta interes zavaruje tudi v upravnem postopku, v katerem bi bilo lahko v ta interes poseženo. Pravni interes ni in ne more biti pogojen z okoliščino, ali je bila izpodbijana odločba državnega organa že izvršena. Takšna razlaga bi pomenila nedopusten poseg in kršitev predlagateljeve pravice do pravnega sredstva iz 25. člena Ustave RS in do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave RS ter tudi pravice do sodnega varstva iz 23. člena Ustave RS. Taka razlaga, kot jo ponuja prvostopenjski organ, bi tudi pomenila, da posameznik zoper sodne odločbe drugostopenjskega sodišča ne bi mogel vlagati izrednih pravnih sredstev niti vložiti ustavne pritožbe, in da obsojenec, ki bi kratkotrajno zaporno kazen preстал, ne bi imel pravnega interesa za vložitev zahteve za varstvo zakonitosti ali ustavne pritožbe. Četudi je sodba že izvršena, ima slednji pravni interes za presojo njene pravilnosti in zakonitosti. Bistveno je, da je z izpodbijanim prvostopenjskim aktom prišlo do posega v pravice in pravne interese predlagatelja. Sicer pa je tudi Vrhovno sodišče RS v zadevi I Up 90/2007 z dne 27. 11. 2008 sprejelo stališče, da obnovitveni razlog neudeležbe v postopku deluje absolutno, kar pomeni, da že obstoj navedenega razloga zadostuje za dovolitev obnove postopka in je torej pravni interes vsebovan že v obnovitvenem razlogu. V tej sodbi je sodišče navedlo, da predlagatelju obnove ni mogoče odrekati pravnega interesa za obnovo postopka zaradi dejstva, ker je bila odločba, izdana v postopku, na katerega se predlog za obnovo nanaša, že izvršena in je po njeni izvršitvi prišlo do nadaljnjega razpolaganja s predmetno nepremičnino. V zvezi z odločitvijo Vrhovnega sodišča RS, na katero se sklicuje tožeča stranka, pa stranka z interesom navaja, da glede na najnovjšo sodno prakso Vrhovnega sodišča RS ni upoštevna. Stranka z interesom predlaga, naj sodišče tožbo zavrže oziroma zavrne ter tožeči stranki naloži plačilo stroškov postopka stranke z interesom.

K točki 1 izreka:

8. Tožba ni utemeljena.
9. ZUP v prvem odstavku 267. člena določa, da ko organ, ki je pristojen za odločanje o predlogu za obnovo, prejme predlog, mora preizkusiti, ali je predlog dovoljen, popoln in pravočasen, ali ga je podala upravičena oseba in ali je okoliščina, na katero se predlog opira, verjetno izkazana. Iz besedila citiranega člena ne izhaja, da bi moral biti eden od pogojev, da se lahko vloži obnova, tudi ta, da ima stranka pravni interes. Taka razlaga zakona je napačna, saj se s tem kot pogoj za vložitev obnove postopka določa nekaj, česar zakon sploh ne določa. Nadalje je v tretjem odstavku 267. člena ZUP določeno, da če so pogoji iz prvega odstavka tega člena izpolnjeni, preizkusi pristojni organ, ali so okoliščine oziroma dokazi, ki se navajajo kot razlog za obnovo, taki, da bi lahko pripeljali do drugačne odločbe, razen v primeru iz 9. in 10. točke 260 člena ZUP; če ugotovi, da niso, zavrne

predlog s svojo odločbo. 9. točka 260. člena ZUP pa določa, da je razlog za obnovo postopka tudi ta, če osebi, ki bi morala biti udeležena v postopku kot stranka ali stranski udeleženec, pa ne gre za primer iz drugega odstavka 229. člena, ni bila dana možnost udeležbe v postopku. Torej če gre za obnovitveni razlog po citiranem določilu, glede na določbo tretjega odstavka 267. člena sploh ni bistveno, ali bi okoliščina, ki se navaja kot razlog za obnovo, lahko pripeljala do drugačne odločbe ali ne. Gre za razlog za obnovo, ki je absoluten in mu je treba obvezno slediti, ob predpostavki, da so izpolnjeni tudi vsi ostali procesni pogoji za obnovo iz prvega odstavka 267. člena ZUP.

10. Po presoji sodišča je drugostopenjski organ pravilno ugotovil, da so izpolnjene vse procesne predpostavke za obnovo postopka iz 267. člena ZUP in je zato upravičeno odpravil izpodbijani sklep ter ugodil predlogu za obnovo postopka. Sodišče glede razlogov za tako odločitev v celoti sledi utemeljitvi v obrazložitvi akta drugostopenjskega organa, zato v skladu z določilom drugega odstavka 71. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) ne bo ponavljalo razlogov za odločitev, ampak se v celoti sklicuje na obrazložitev drugostopenjskega akta. Sodišče zgolj poudarja, da je drugostopenjski organ pravilno ugotovil, da je predlog za obnovo postopka dovoljen, popoln in pravočasen, da ga je podala upravičena oseba in da je okoliščina, na katero se predlog opira, verjetno izkazana. Pravilno je ugotovil, da stranka z interesom ni bila udeležena v postopku, ki je bil voden v zvezi z zahtevo prosilca
, odločba pa se nanaša prav na osebne podatke stranke z interesom.
11. Tožeča stranka se v svoji tožbi med drugim sklicuje na odločitev Vrhovnega sodišča RS v zadevi X Ips 1416/2006 z dne 14. 2. 2007, iz katere sicer res izhajajo stališče, da tudi če so izpolnjeni formalni pogoji za uvedbo obnove denacionalizacijskega postopka, se ta ne dovoli, če predlagatelj nima pravnega interesa za obnovo, to pa je tudi tedaj, ko si z odločanjem v obnovljenem postopku ne more izboljšati položaja, ker so vrnjene nepremičnine že prešle v last tretjih oseb. Vendar pa je kasneje Vrhovno sodišče RS sprejelo drugačno stališče in je tako v sodbi I Up 90/2007 z dne 27. 11. 2008 presodilo, da ob ugotovitvi, da obstoji razlog za obnovo iz 9. točke 249. člena ZUP (1986), predlagatelju obnove ni mogoče odreči pravnega interesa za obnovo postopka zaradi dejstva, da je bila odločba izdana v postopku, na katerega se predlog za obnovo nanaša, že izvršena. Obnovitveni razlog iz 9. točke 249. člena deluje absolutno, torej je pravni interes vsebovan že v obnovitvenem razlogu. Sodišče je zato tudi v obravnavani zadevi glede vprašanja pravnega interesa za obnovo sledilo novejši praksi Vrhovnega sodišča RS.
12. Tožeča stranka v tožbi nadalje navaja, da si stranka z interesom ne more izboljšati svojega pravnega položaja oziroma ne more doseči boljšega varstva svoje pravne koristi ter da za to nima pravnega interesa. Kot je sodišče že pojasnilo, pri

obravnavanem obnovitvenem razlogu ni bistveno, ali ima pravni interes, in ali si lahko izboljša svoj pravni položaj. Vendar pa se ne glede na navedeno sodišče ne strinja s stališčem tožeče stranke, da si stranka z interesom ne bi mogla izboljšati svojega pravnega položaja zato, ker je bila odločba že izvršena. Če bi na primer, zgolj hipotetično gledano, v obnovljenem postopku prišlo do drugačne odločitve, namreč da zahtevane informacije ali pa njihov del niso informacije javnega značaja, potem bi lahko morebitna drugačna odločitev preprečila nadaljnjo objavo tistih informacij, ki niso informacije javnega značaja.

13. Zgolj dejstvo, da je bila neka odločitev že izvršena, ne more biti razlog za to, da se prizadetemu odreka pravica do pravnega varstva zoper tako odločitev, ker naj ne bi imel pravnega interesa. Če bi to bilo izhodišče, potem pravno varstvo zoper večino inšpekcijskih odločb sploh ne bi bilo mogoče, saj so te odločbe praviloma izvršljive v zelo kratkem času, ker pritožba zoper njih ne zadrži izvršitve. Tako pa se npr. z njihovo odpravo oziroma ugotovitvijo morebitne nezakonitosti lahko doseže preprečitev njihovih nadaljnjih učinkov, se odpravijo njihove posledice ipd. Glede na vse navedeno se tudi ni mogoče strinjati s tožbeno navedbo, da bi bila vsa procesna dejanja v obnovljenem postopku zgolj sama sebi namen.
14. Tudi če je tožena stranka v neki drugi zadevi sprejela drugačno stališče, kot to navaja tožeča stranka, to nima nobenega vpliva na obravnavano zadevo. Sodišče je namreč pri svoji presoji vezano na sodno prakso, in ne na različna stališča drugih državnih organov v posameznih zadevah. Na sodno presojto zato ne more vplivati, če je tožena stranka v drugi zadevi odločila drugače.
15. Ker je iz vseh zgoraj navedenih razlogov odločitev tožene stranke pravilna, je sodišče na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 tožbo zavrnilo. Sodišče je v navedeni zadevi odločilo na nejavni seji brez glavne obravnave, saj je ocenilo, da dejansko stanje, ki je bilo podlaga za izdajo upravnega akta, med strankami ni sporno. Ni namreč sporno, da se stranka z interesom v prvotnem postopku ni udeleževala postopka kot stranski udeleženec, sporna je le pravna presoja, ali naj se ugoti predlogu za obnovo glede na to, da je bila prvotna odločba že izvršena. V takem primeru pa daje ZUS-1 v prvem odstavku 59. člena izrecno pooblastilo sodišču, da lahko odloči tudi brez glavne obravnave.

K točki 2 izreka:

16. Sodišče ni ugodilo zahtevi stranke z interesom za povrnitve stroškov postopka. Vrhovno sodišče meni, da se pri odmeri stroškov strankam z interesom v upravnem sporu uporablja Zakon o pravnem postopku (v nadaljevanju ZPP) in ne četrti odstavek 25. člena ZUS-1, ki določa, da trpi vsaka stranka svoje stroške postopka, če sodišče tožbo zavrne (Sklep Vrhovnega sodišča RS št. I Up 191/2015 z dne 1. 10. 2015). V zvezi s prigrasitvijo stroškov stranke z interesom je treba

upoštevati prvi odstavek 155. člena ZPP, ki določa, da se stranki povrnejo le potrebni stroški. Ti stroški so po mnenju sodišča potrebni, če so v vlogi navedbe, ki so pomembne za razjasnitev zadeve oziroma vplivajo na odločitev sodišča. Po presoji sodišča pa stranka z interesom v odgovoru na tožbo takih navedb ni podala, saj se je sodišče lahko odločilo že na podlagi upravnega spisa ter navedb tožeče in tožene stranke in torej stranka z interesom ni bistveno prispevala k razjasnitvi zadeve oziroma vplivala na odločitev sodišča ter zato niso nastali potrebni stroški v smislu prvega odstavka 155. člena ZPP.

PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo pritožba ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 24. julij 2019

Predsednik senata:

Jure Likar, l.f.

Ta prepis je soglasen z izvirkom
Podpis pristojne sodne osebe: